

Hasan Hüseyin ÇERİ Yazar

1 Mayıs 2004: Türkiye'de ve dünyada, Birlik u* Mücadele günümüzü kutluyoruz. Önce bir kavram düzeltmesi yapalım: Bizler hepimiz, "ücret kölesi"yiz. Kafa ve kol emekçilerin tümü ücret kölesi dir. Tornacı'dan bilgi emekçisine, madenciden gazeteciye, profesör'den sanatçıya, e*et, hepimiz/ ücret kölesiyiz ve 1886'da, Şikago'da 38 saatlik işgünü için başlayan 11 Mayıs'ın tarihi hepini izi birleştiriyor. Kutladığın tz, *gün* değil ortak tarihimizdir.

11 Mayıs'ın Türkiye'de dotu dotu bir tarihi vardır. 1924-1935 yılları arasında kutlanması yasaklanmıştır. 1977 yılında, Taksim Meydanı'nda 11 Mayıs'ı kutlayan 200 bin kişilik işçi topluluğuna dönemin faşizm tezgahçısı güçler tarafından ateş açılmış, 36 ölü ile işçi sınıfımızın mücadele tarihine bir kırılma 11 Mayıs daha eklenmiştir. Kanlı bir Mayıslar daha sonraki yıllarda da yaşanmış, her 11 Mayıs'ta hakim sınıflar ile işçiler, emek ile sermaye arasındaki gerilim doruğa çıkmıştır.

Bu kanlı geçmişi hatırlamakta ve hatırlatmaktaki maksadımız lar olsun diye değildir. Türkiye işçi sınıfının gücünü ve mücadele moralini bugünkü sınıf mücadelesine taşımak içindir. Nice bask ve zulmün sindiremediği, asla sindiremeyeceği ve bir gün mutlaka önünde diz çökeceği bir güçten, "emekçinin gücü"nden söz ediyoruz, örgütlü işçi sınıfımız sadece 11 Mayıslarda değil, damarına basıldığı her yerde bu gücünü göstermiştir. Sermaye sınıfı 15 Haziran'ı rüyasında görse uykusu kaçmaktadır. 1976-DGM direnişinde uğradığı siyasi bozgun hala aklindedir. Zonguldak Maden İşlisinin Ankara'ya yürüyüşü hala kurtulamadığı bir kabustur. AB'ye girmek için can atarken bile işçi haklarından söz etmemesi, sendikalar hareket üzerindeki baskıyı artırması, hükümetlere grev erteletmesi, 11 Mayıslardan korkması ve gerilimi yaratması, bizi unuttuğunu gösterir.

11 Mayıs 2004'te kendimize soruyoruz:

11. Yd önceki 11 Mayıs'ta seslendirdiğimiz taleplerimizden hangisi gerçekleşti.. Hangi meselemiz çözüldü, hayatımızda ne iyileşti? Hiçbir şey değişmedi, hatta kötüleşti.. Demek ki yeterince direnç gösteremiyoruz. Gücümüzü, unuttuk.

İşsizleşme ve yoksullaştırmaya dayalı IMF programını hükümet ödünsüz uyguluyor.. Türkiye'nin dış borcunu, iç borcunu, faizini işçiler ödüyor. İşçiler sessiz, sendikalar hareket etkisiz. Başlımızın çaresine sadece biz bakarız,, ama bakmıyoruz.

İşçi hareketi güçlü günler bekliyor.. Hükümet an büyük özelleştirmeleri yapmaya hazırlanıyor.. Bütün kamu hizmetlerini ticarileştirmek istiyor: "Kamu Reformu Yasası" adı altında yeni bir saldırı dalgası geliyor. Üstümüze gelen bu saldırıyı püskürtmeye hazır mıyız? Direnebilecek miyiz? Gücümüzü birleştiremeye dönük bir emek gündemi yaratabilmiş miyiz?

Kendimize sormamız gereken bir soru daha var: Bu hükümet meydanı bps bulmuş gibi çürekâr. Başbakanı, bile "tüccar" .. Siyasati, bezirganca yürütüyor. Hal b oyuyor. Dış siyasette macera arıyor. Türkiye'yi alıp götürüyor. Emperyalizme teslimiyetin böylesi hiç görülmemişti.

Bu hükümetin muhalefeti yok. Halk şaşkın ve seçeneksiz.

Ne yapacağız?

11 Mayıs'ı bce bu hesapsız güdüşata dnd diyen k gücü hatırlatma! 11 Mayıs bize işçi sınıfı un sağlı tarihini, ölümlü iml diye değil başımızın çaresine biz bakmız bakalım diye hatırlatmalı.

